

Zoals beloofd zal in de nieuwe opzet van ons parochieblaadje telkens het verslag komen van het gesprek dat Paul van Maanen heeft met een vrijwilliger van de parochie tijdens een kopje koffie. **Riet Hermse** uit de Toermalijnlaan bijt het spits af.

Riet verricht al heel wat jaartjes in de Jozefparochie vrijwilligerswerk. Ze is bijna 40 jaar getrouwd met Bert en samen hebben ze een zoon, die inmiddels 29 jaar is en die als misdienaar en acoliet ook al een rijk verleden heeft bij de St Jozef. Ook Bert heeft veel gewerkt voor de parochie, vooral als een van de mannen die de parochie rondgingen om de kerkbijdrage te verzamelen. Dat geld werd dan in een zwart zakje gestopt en de mannen heetten al gauw "de mannen met het zwarte zakje". Bert is nog bereid om af en toe een klusje op te pakken.

Riet ging al naar de Jozefparochie toen die nog kerkte in de aula van de Mulo. Ze werd van daaruit wat je noemt, een medewerkster van het eerste uur. Als één van de kinderen uit een gezin van 12 heeft ze al van jongs af aan geleerd om niet terug te treden en de zaken goed aan te pakken. En vooral om iets voor andere mensen over te hebben. Het "Samen kerk zijn" zat er van huis uit goed in. Zo heeft Riet, samen met organiste Gerrie en anderen, 15 jaar een grote rol gespeeld bij het kinderkoor, dat op z'n hoogtepunt wel bestond uit 45 kinderen.

Daarna en daarnaast is ze nog steeds de coördinator van de groepen dames en heren die de kerk schoonhouden. Het zijn enthousiaste mensen die zich er niet voor schamen voor de parochie het zo noodzakelijke werk te doen, ook al bestaat dat uit poetsen. Ze maken het met elkaar dan ook telkens heel gezellig en worden ook wel de "koekgroep" genoemd omdat je geen koffie kunt drinken zonder iets lekkers erbij. Telkens is er wel iemand jarig (geweest). Deze groepen zoeken nog wel wat nieuwe medewerkers, vooral ook onder de jongere mensen. Je ziet dat mensen eerst wat aarzelend aansluiten, maar eenmaal erbij, dan zeer enthousiast zijn.

Riet vindt dat vooral de mensen uit de Heeswijkse Kampen wat meer bij het vrijwilligerswerk van de parochie betrokken moeten worden. Zij is zelf nog overtuigd van de kracht van de Kerk, alhoewel misschien niet meer in

de ouderwetse vorm. Maar mensen zullen elkaar altijd nodig; hebben en daarin kan worden voorzien vanuit de kracht van de kerkgemeenschap. "Waarom is het nodig dat mensen eenzaam zijn ?", vraagt Riet zich af. "Waarom kunnen we mensen niet helpen waar dat nodig is ?" Ook de jongeren zullen naar hun bejaarde burens moeten omzien, naar hun zieke medeburgers. Zó is het Riet voorgedaan en zo wil ze het doorgeven. Ze zou de kerk als gebouw best wat kleiner willen, niet omdat er dan minder gepoetst hoeft te worden maar omdat dat intiemer is en het de gemeenschapszin ten goede zou komen. Of je buiten-kerkelijke zaken in de kerk moet toelaten weet ze niet zeker. Wél moet iedereen meedenken om de jongeren er meer bij te betrekken. Riet verwacht trouwens dat die jongeren, als ze wat ouder worden of als ze werkelijk eens iets meemaken, toch weer mee gaan doen.

Het gesprek ontwikkelt zich dan in de beschouwelijke richting en Riet blijkt van oudsher en nog steeds een geweldige toewijding aan de geloofsgemeenschap te hebben, vanuit een diep en gezond geloof, zonder sentimenteel te zijn. Op de vraag of ze nog dóór wil gaan met het vrijwilligers-werk zegt ze volmondig ja, uiteraard op voorwaarde dat zij en Bert gezond blijven. En daar ziet het gelukkig wel naar uit. Het gesprek is veel langer geworden dan de ruimte op deze pagina toelaat. De eerste vrijwilliger in deze rubriek is een vrouw van formaat. Het was een genoegen om met haar te mogen spreken.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.